6) Endelig maa man af Yttringer i Motiverne formode, at det er Regjeringens Mening, at dermed skulde Kongerigets finantsielle Opgjørelse for de tidligere Aar med de øvrige Landsdele være sluttet, eftersom det hedder i disse: „en fuldstændig Opgjørelse af Kongerigets og Hertugdømmernes finantsielle Mellemværende i Anledning af Krigen i de forløbne Aar maa ansees for umulig", og der altsaa kun skulde staae tilbage engang at bestemme, hvilken Sum af den nævnte Rest af Kongerigets Kassebeholdning 3,378,344 Rd. 18 ¼ ß der skal fordeles mellem de enkelte Landsdele, og hvilken der skal betragtes som fælles Kassebeholdning, hvormed Fællesregnskabet skal begynde.

Resultatet af det hele i Lovudkastets §§ 1—2 indeholdte Forslag er altsaa, at Kongeriget af dets virkelige Kassebeholdning skal foruden 92,301 Rd. 61 ß endnu afgive 40 pCt. af 3,378,344 Rd. 18¼ ß med 1,351,337 Rd. 64 9/10 ß, tilsammen 1,443,639 Rd. 29 9/10 ß og ligeledes 40 pCt. af de indvundne Renter siden 31te Marts 1853, medens de øvrige Landsdele ved samme Tid have forbrugt deres Kassebeholdninger, og der altsaa ikke kan være nogen Tale om Renter af dem.

Dette kan Mindretallet ikke tilraade det ærede Thing at gaae ind paa, da det maa ansees for billigt og retfærdigt, at Kongerigets Kassebeholdninger den 31te Marts 1853 i det Mindste indtil endelig Opgjørelse af det finantsielle Mellemværende med Hertugdømmet Holsteen bliver foretagen, bliver dets særegne Eiendom. Med Hensyn til Lauenborg finder Mindretallet det ikke ubilligt, at dette Mellemværende til 31te Marts 1853 afgjøres, som Lovudkastet foreslaaer efter Statsbudgettet 1853—54, og man antager, at en Opgjørelse af Mellemværendet med Slesvig fra 1ste Marts 1848 kan have sine store Vanskeligheder, og en Gjennemførelse deraf i sin Heelhed deels vilde blive umulig, deels blive uretfærdig mod en stor Deel af Befolkningen, der mere led under end deeltog i Oprøret; men det Samme kan ikke finde Anvendelse paa Hertugdømmet Holsteen, med hvilket en Opgjørelse af det finantsielle Mellemværende fra Oprørets Udbrud, til Kongen fuldkommen indsattes i sin Regjeringsmyndighed, i det Mindste i alle væsentlige Puncter maa være mulig, og det maa efter Mindretallets Formening ansees for en i høieste Grad ubillig Fordring til Kongeriget, at det skulde opgive denne Opgjørelse eller opoffre Kravet paa Erstatning for de overordentlig store Summer, Holsteen i disse Aar har unddraget sig for at udrede, eller voldsomt inddraget som sin Eiendom. Saaledes har Kongeriget i flere Aar svaret Renter og Afdrag paa hele Statsgjælden indtil 7 Millioner aarlig, altsaa har Kongeriget udlagt for Holsteen alene paa denne Conto 1,610,000 Rd. aarlig; endvidere bemægtigede Holstenerne sig 1848 Hovedkassen i Rendsborg med en Beholdning af over 2,000,000 Rd. og den betydelige Beholdning ved Mønten i Altona; dernæst nødte Oprøret Kongeriget til at udrede flere Millioner i Krigsskat, at forbruge den betydelige Beholdning i Reservefondet, at forøge Statsgjælden med mange Millioner, og derved paadrage ikke alene denne, men ogsaa de kommende Slægter i Kongeriget en overordentlig Byrde. At dette eengang maa finde sin Opgjørelse, og ikke længe lade vente paa sig, naar Fællesrepræsentationen træder i Virksomhed, er en retfærdig Fordring for Kongerigets Vedkommende, men, indtil dette skeer, vilde det formeentlig være ligesaa uklogt som ubilligt at følge den Vei, som Lovudkastet foreslaaer med Hensyn til Kassebeholdningen 31te Marts 1853.

Mindretallet maa derfor tilraade, at Lovudkastets §§ 1—2 forandres saaledes:

§ 1.

Ligesom Beholdningerne, der 31te Marts 1853 fandtes i Kasserne i Hertugdømmerne Lauenborg 46,959 Rd. 62 ß og Holsteen 742,637 Rd. 2 ß samt i Hertugdømmet Slesvig 456,603 Rd. 95 ß, allerede ifølge Statsbudgettet 1853—54 ere inddragne som særligt tilhø-